

Chương 1

Tắm áo choàng trắng

Vàng mây lơ lửng giữa bầu trời xanh ngắt, thơ thần bay ngang mấy khu vườn nhỏ xinh, lướt lơ trên đồng lúa mì vàng ươm, ngó nghiêng các ngôi làng chi chít bóng người. Chán chốn đông đúc, nó chuyển hướng sang cánh rừng xanh rì, chốc chốc còn dừng lại, soi mình vào lòng suối trong vắt.

Đám mây đang ngắm nghía và tự khen bóng mình in nơi đáy nước thì bỗng, một cơn gió quái ác vụt qua. Gió thô bạo lôi xềnh xệch mây tới vùng núi trập trùng, vun vút kéo mây vào thung lũng sâu hút. Gió cuốn tới đâu, mây rụng rời tới đó. May thay,

một cơn gió ấm kịp thời thổi tới, đỡ gió ác lạnh đi. Mây thở phào, song nhận ra mình đã lạc rất xa. Phía dưới kia là biển lá bạt ngàn. Mây nhìn xuống, thấy màu xanh dẹt liền như tấm thảm khổng lồ. Giữa sắc xanh tưởng như vô tận, có đường mòn be bé vắt qua.

Trên con đường thỉnh linh hiện ra tấm áo choàng trắng có mũ phát phới bay. Màu áo trắng lóa khiến mây giật mình, chẳng ngờ trên đời có thứ trắng hơn cả nó. Mây dõi theo tấm áo, áo nghiêng trái, nó lắc sang trái, áo rẽ phải, nó ngả phải theo. Rồi cái mũ trùm xô nhẹ, hé lộ cho mây một mái đầu trẻ thơ. Đuôi áo tốc lên, lấp ló đôi bốt nâu. Lâu lâu, cánh tay tròn trịa thò ra, vạch từng bụi rậm. Gió vi vu lướt ngang muôn tán lá, thổi rừng xanh dập dềnh. Rùng rùng mình và buông dòng thác lá xoay vòng trong gió. Mái đầu ngược lên, các ngón tay vươn tới rồi rụt về.

Mặt Trời lên cao, vàng mây không còn đủ sức che ánh nắng gay gắt, đứa trẻ lau mồ hôi trên trán rồi thò tay vào áo, rút ra cái túi trắng. Miệng túi hé, mở cho mây thấy cả vùng tối thăm thẳm. Mây giật mình, nó chưa từng thấy khoảng không nào hun hút nhường vậy, dù đã từng bỗng bênh trôi qua bao nhiêu đêm đen. Giữa khoảng tối trong đáy túi,

bàn tay tròn trịa moi ra cái bình gỗ bóng loáng. Đứa trẻ vịn nắp bình, nhấp một ngụm. Vô tình, có giọt nước rớt xuống. Nước lấp lánh bảy màu, không thấm vào đất mà xoay tròn và nương gió vút lên.

Bóng áo choàng lại tung bay giữa muôn trùng lá, đôi bốt nâu lạo xạo đạp lên sỏi, chiếc túi trắng lắc lư theo nhịp chân. Chẳng bao lâu, cái túi ngừng nảy, đôi bốt dừng bước: phía trước có con hươu non. Chân hươu nhỏ máu loang mặt đất. Con vật nằm bẹp, trong đôi mắt mờ đục le lói lời cầu cứu, hai tai run run. Bóng áo choàng từ từ tiến lại rồi trùm lên thân con vật. Tấm áo nhỏ mà khi bung ra lại lớn đến mức mây chẳng thấy rõ điều gì diễn ra. Đứa trẻ lùi hai bước. Con hươu phút trước còn tưởng sẽ nằm lại vĩnh viễn giữa rừng, giờ bật dậy. Nó không chạy vội, nán lại để trao cái cúi đầu.

Tấm áo choàng lại phát phơ, chiếc túi trắng lại đựng đưa. Mây vẫn lẻo đẻo theo đứa trẻ. Thành linh, có con gì đen sì đâm sâu vào tấm thân rã rời của mây. Là con ác là xác xơ, một cánh gãy gập, cái mỏ tái nhợt. Mây lắc nhẹ thân để giúp con chim chuyển hướng, rơi gọn vào tay đứa trẻ. Tích tắc sau, con chim đập cánh, vút lên. Cánh chim, rất nhanh, lại sà xuống, lượn giữa những tán cây, rồi thả vào bàn tay

mập mạp vật gì lấp lánh. Đứa trẻ cài vật ấy lên áo choàng rồi bước tiếp.

Bóng áo khuất dưới tán lá xanh um, khuất cả tầm nhìn của mây. Mây đành nương gió nhẹ, lững lờ bay đến nơi thấp thoáng những mái nhà gỗ trong sương.

Đó là làng Lá Đỏ.

* * *

Thời gian lặng lẽ trôi. Ráng chiều đỏ cam nhuộm màu cho cánh rừng.

Cách cổng làng một quãng, có cảnh cây to đang rung bần bật. Trên cành là cậu nhóc tóc đỏ vịn đu như con khỉ. Dưới gốc cây, cô bé tóc nâu thắt bím lặng lẽ lật từng trang sách. Cậu nhóc rung cành làm lá ào ào rơi, phủ kín trang giấy trong lòng cô bé. Bàn tay cô bé nhẹ nhàng phủi lá.

Cô bé ngẩng lên:

- Rowan!

Rowan móc ngược người lên cành, đứng đưa rồi hỏi vọng xuống:

- Thầy Apep bảo lớp ta sắp có bạn mới. Tò mò không, Eliana?

Eliana không đáp, đứng lên phủi váy. Rowan nhảy xuống, chạm đất nhẹ nhàng, tay kéo đai quần:

- Thầy bảo bạn đó từ làng Xanh, nghịch lắm nên mới bị gửi đến trường mình.

Eliana vẫn lặng im, mân mê mép váy. Thấy tay cô bạn buông lơ, Rowan liền giật quyển sách rồi cong chân bỏ chạy. Cô bé vội đuổi theo.

Chạy một quãng, cậu nhóc ngoái nhìn cô bạn, bật cười. Tiếng cười vang dưới tán lá, quấn quanh những gốc cây phủ rêu. Bóng hai đứa trẻ đổ dài, dẫn tiếng cười xa mãi, tới tận ngã rẽ cuối đường mòn. Nắng tà rơi qua hàng cây, làm thắm thêm hai cái bóng trẻ thơ giành giạt cuốn sách. Bàn tay con gái mảnh mai cố với, bàn tay con trai khỏe khoắn vung vẩy như trêu ngươi. Cuốn sách dày văng xa.

Có tiếng la thất thanh, nhưng chẳng phải giọng Eliana, cũng chẳng phải tiếng Rowan. Không biết từ lúc nào, trên con đường rừng xuất hiện một cậu bé mặc áo choàng trắng. Cậu gục xuống, ôm đầu, cuốn sách nằm rũ một bên như áy náy.

Rowan đứng chết trân, còn Eliana mặt mày tái nhợt. Cô bé rón rén bước tới bên cậu bé mặc áo choàng, thò thẻ:

- Bọn tớ xin lỗi! Cậu có đau không?

Cậu bé mặc áo choàng cúi gằm, liên tục xoa đầu, không nói lời nào. Rowan chạy đến, áp úng:

- Xin... Xin lỗi! Bọn tớ không cố ý!

Tới lúc này, cậu bé mặc áo choàng mới kéo mũ, để lộ mái tóc màu hạt dẻ và khuôn mặt lấm tẩm tàn nhang. Cậu ngẩng lên, đôi mắt đen thẫm nhìn thẳng.

Rowan quơ tay:

- Ê! Cậu có sao không?

Cậu bé mặc áo choàng đặt một tay ngang bụng, một tay sau lưng, cúi thấp đầu.

Rowan hốt hoảng lay vai cậu bé, hét ầm lên:

- Cậu có khó chịu ở đâu không?

Tới giờ, cậu bé mặc áo choàng mới từ tốn trả lời:

- Thưa hai vị, tôi không sao. Tôi đang đi tìm lá đỏ.

Rowan và Eliana nhìn nhau. Eliana đánh bạo mở lời:

- Cậu tìm làng của bọn tớ à?

Cậu bé mặc áo choàng chẳng nói thêm lời nào, luống cuống chỉ về phía khu rừng hun hút. Rowan nhìn theo hướng tay chỉ và reo lên:

- Hiểu rồi! Cậu đến từ làng Xanh à?

Eliana huých vào sườn Rowan:

- Đâu cần hỏi! Cậu ấy cài huy hiệu giống của thầy kia!

Cậu bé mặc áo choàng liếc xuống tấm huy hiệu hình chiếc lá lấp lánh trên ngực.

Rowan mừng rỡ:

- Hóa ra nãy giờ cậu đùa bọn tớ! Mà cậu dám một mình đi đường rừng hả! Gan dạ quá! Tớ thích người bạo gan! Chúng ta sẽ hợp nhau đấy.

Cậu bé mặc áo choàng thoáng ngập ngừng:

- Nhưng... thưa... lá đỏ...

Eliana dịu giọng:

- Cứ theo bọn tớ! Đi một tí là tới! Mà tớ là Eliana, đây là Rowan. Cậu tên gì?

Cậu bé bối rối:

- Thưa quý cô, tôi tên F... Felix...

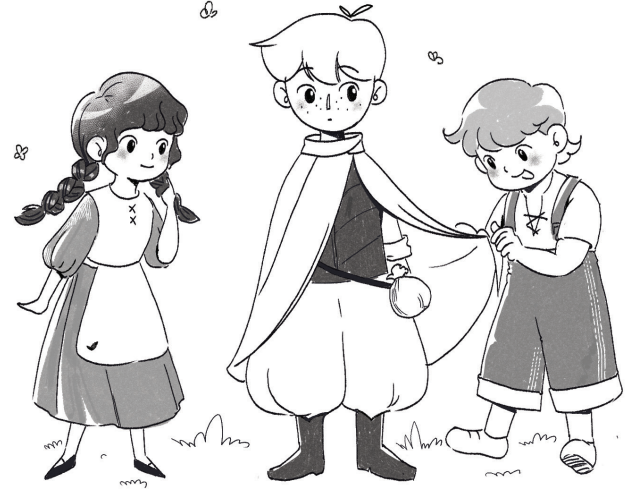
Felix chưa kịp nói hết, Rowan đã giục giã:

- Nói chuyện sau! Mau lên!

Vậy là Rowan kéo Felix chạy trước, Eliana đi sau. Bóng chúng lướt qua các thân cây, để lại hàng dấu chân vòng vèo dưới tán lá um tùm.

Chương 2

Vị khách lạ kì

Khoảng rừng vắng lụi xa, phía trước rộn ràng giọng cười giọng nói, tiếng bước chân hòa cùng tiếng bánh xe lụp cụp... Và giữa màn sáng cam vàng, Felix nhìn thấy nhiều bóng người, bóng vật. Hàng rào thấp ôm lấy những căn nhà gỗ, lớp lớp nhà lớn nhà nhỏ san sát, cánh cổng làng mở rộng, con đường đất tấp nập người qua kẻ lại.

Khi Felix thấy môn một từng gương mặt, từng dáng hình, là lúc giọng Rowan vang vang:

- Chào mừng đến làng Lá Đỏ!

Felix ngược đầu, nhìn những tán lá nhuộm trong nắng chiều.

Mấy bóng người lố nhố tụ tập bên cổng làng, có tiếng cười cợt. Felix rịn mồ hôi, đôi mắt kéo chủ nhân lùi mấy bước. Cậu liếc về phía đường mòn.

Bất chợt, giọng Eliana vang bên tai, gọi ánh mắt cậu trở về:

- Người ở làng Xanh ăn mặc thế này à? Thật đẹp!

Felix khoác áo choàng trắng ngoài gi lê xanh lá, mặc quần ống túm và xỏ boots cao cổ, hông đeo túi. Không riêng gì hai bạn nhỏ, cả những người lớn ở làng Lá Đỏ cũng dồn ánh mắt lên cậu.

Bỗng, một giọng trầm vang lên:

